

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Lev.

Dumineca III. din post.

Tâlcuirea Ev. dela Marc VIII. (34—38. IX. 1.)

Cela ce voește să vie după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie (34).

1. La mulți se pare greu acest cuvânt, însă va fi cu mult mai greu a auzi acel cuvânt final de despărțire: mergeți dela mine blăstămaților în focul cel de veci.

Anume aceluiași acum ascultă cu drag glasul crucii și îl urmează, nu se vor înfricoșa la auzul pedepsei veșnice.

Aceasta cruce se va arăta pe cer, când va veni Domnul la judecată.

Atunci slujitorii crucii, cari până au trăit s'au ținut de cel restignit, se vor aduna cu multă încredere înaintea lui Hristos, înaintea dreptului judecător.

2. Deci de ce te temi de cruce, care-ți deschide drumul spre cer?

În cruce este mântuirea în cruce viață, în cruce scăpare de vrăjmaș.

Din cruce izvoresc dorințe cerești, tărie sufletească și bucuria inimei.

În cruce este pietatea și desăvârșirea adevărată.

Nu este mântuire, nu este speranță de viață de veci decât în cruce.

la dară crucea ta, du-te în urma lui Isus, și vei ajunge la vieața veșnică.

El a mers înainte cu crucea de-a umăr și a murit pe crucea pentru tine, ca și tu să-ți duci crucea ta, și să dorești a muri pe cruce.

Că dacă vei muri cu el, cu el vei și viețui și dacă vei fi cu el pârtaș în suferințe, îl vei însoți și în mărire.

3. Vezi, că toate se învârtesc în jurul crucii și să ne lăpădam de noi înșine, nici nu duce altă cărare la viață și la pacea inimei ca drumul sfintei cruci și lăpădarea noastră zilnică de noi înșine.

Du-te unde vezi, caută ce vrei, nu vei găsi nici un drum mai sublim, nici mai sigur ca drumul sfintei cruci.

Poți așeza lucrurile tale după placul tău, la aceea te vei trezi, că în totdeauna vei avea de suferit, când din vina ta, când din silă și așa vrând nevrând în totdeauna vei găsi crucea.

Când cu trupul tău vei avea năcaz, când pentru sufletul tău vei avea de suferit.

4. Când Dumnezeu te va părăsi, când deaproapele tău te va supăra și ce va fi mai rău, de multe ori de tine însuși te vei scârbi.

Și nu vei găsi ajutor nici scăpare din năcaz, nici vei găsi ușurare, fără

vei fi silit a răbda până va voi Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu voește să te înveți a răbda fără mângăiere, ca să te supui lui necondiționat și să fii mai umilit prin suferințe.

Nimeni nu poate se înțelege în așa măsura patimile lui Hristos, ca și care a avut de suferit asemenea dureri.

Așa dară crucea este pentru tine întotdeauna gata și în tot locul te așteaptă.

Ori unde ai merge, nu poți să-l inconjuri, că ori și unde vei fugi pe tine însuși în tot locul îl vei duce și pe tine în tot locul îl vei găsi.

Ori unde te vei întoarce, crucea în tot locul o vei găsi.

Și în tot locul va trebui să rebzi, dacă vei voi să trăiești în pace sufletească și vei voi a aduna merite pentru coroana cea neveșezită.

5. Dacă vei purta bucuros crucea, în urmă crucea te va purta pe tine și te vei duce la limanul dorit, unde nu va fi durere, dar să știi că aceasta nu este de pe pământ.

Dacă vei purta-o, fără voe, îți va fi o sarcină grea și totuș vei fi silit a răbda.

Dacă te vei lepăda de suferințele, cari te înconjoară, a bună seamă, vei găsi altele poate mai grele.

6. Crezi, că vei putea înconjura de ce nu a putut scăpa nici un om în lume? Fost a vre-odată sfânt în lume fără suferințe și necazuri?

Nici măcar Domnul nostru Isus Hristos în viața lui întreagă n'a fost scutit un ceas de durerea suferințelor.

Hristos a trebuit să poartă — zice apostolul — și să învieze din morți și așa să intre întru mărirea sa.

Cum vrei tu atunci să cauți o altă cărare ca cărarea sfintei cruci?

7. Întreaga viața a lui Hristos a

fost o cruce și martiriu și tu vrei să mergi după placul tău?

Vei păți, dacă aștepti altceva ca necaz și supărări în valea aceasta a suferințelor, viața noastră nu este altceva decât supărări amestecate cu suferințe.

Și cine cu cât înaintează mai mult în viața sufletească, cu atât mai grele cruci întâmpină, căci în ce măsură crește în el iubirea, în aceea măsură simțește mai tare amărăciunea exiliului.

8—12 . . .

13. De ai fi vrednic să suferi ceva pentru numele lui Isus, ce cinste ar fi pentru tine, ce bucurie sfinților lui Dumnezeu în cer și ce pildă ar fi deaproapelui. Cu toții spun, că este frumos a răbda, dar puțini au voe a răbda și suferi

Ar fi cu cale a suferi ceva pentru Hristos, când atâtea alții sufer atâtea pentru lume.

14 . . .

15. Dacă ar fi fost ceva mai bun și salutar pentru noi ca a suferi, Hristos a bună seamă ne-ar fi spus și cu pilda lui ne-ar fi arătat.

El însă învățăceilor, cari l'au urmat și tuturor, cari vor să-l urmeze, a dat o singură poruncă, de a purta crucea zicând: cine vrea să-mi urmeze mie să se lepede de sine, să ia crucea sa și să-mi urmeze mie.

(Toma Kempis. Urmarea lui Hristos. II. 12).

Sărbătoarea Bunei Vestiri Tălciurea Ev. dela Luca I. 24—38.

Se împliniseră anii prorocului Daniil, când trebuia să vină Mântuitorul lumii pre pământ.

Ingerul Domnului, arhangelul Gavril, care cu șease luni înainte era trimis de Dumnezeu la Elisabeta, la

femeia Zachariei, astăzi intră în orașul Nazareth din Galilea, în casa unei fecioare, Maria, care era logodnica unui bărbat cu numele Iosif.

Ingerul începe cu un salut, o laudă ne mai pomenită până atunci, din partea lui Dumnezeu către o creatură, cu o întâmpinare, care arată toată mărimea suprafirească a Mariei, în strânsă legătură cu taina întrupării carea prin ea și în ea avea să se realizeze.

„Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine, binecuvântată ești între femei”.

Maria este plină de dar, o nepusă sfințenie și bogăția de virtuți sunt aceea zestre, ce o aduce Maria cu sine și care a învrednicit-o să devină mama lui Dumnezeu.

Domnul este cu dânsa, nu numai prin bogăția darurilor și a bune plăceri, dar și cu atotputernicia și tăria lui în urma învoirii și colaborării ei în a aduce la îndeplinire cea mai grandioasă operă a lui Dumnezeu în lumea vizibilă, minunea întrupării, prin care Fiul lui Dumnezeu se face pruncul Mariei.

Binecuvântată este ea între femei, pentru că dânsa ca fecioară și mamă a concentrat în sine toate însușirile înalte a sexului ei și ca mama lui Mesia a întrecut toate femeile vechiului testament cu toate faptele lor mărețe pentru ridicarea poporului lui Izrail.

Fecioara întru atâta era de smerită, în cât nu înțelegea, cum poate să fie ea întâmpinată cu o astfel de laudă și se speria.

Ingerul liniștește pe Maria, și desvălește înaintea ei întreg planul dumnezeiesc, la care ar trebui dânsa să consimte. Să conceapă un prunc, și ca să facă să se învoiască Maria la aceasta, face cunoscut însemnăta-

tea și numele pruncului, arată demnitatea lui ca Mesia cel promis cu natura de Dumnezeu-om, care este Fiul adevărat al lui Dumnezeu și va fi recunoscut ca atare, că împărăția lui va fi veșnică, cum s'a promis lui David și lui Izrail. Cu un cuvânt i se oferă tot ce a putut dori și ofta o inimă credincioasă israeliteană. Făcând ingerul aluzie la profeția lui Isaia (Is. 7-14), arată că dânsa este aceea fecioară, care ar trebui să fie mama lui Mesia cel promis. „Iată vei zemi și vei naște fiu și vei chema numele lui Isus, acesta va fi mare și fiul celui de sus se va chema, și îi va da lui Domnul Dumnezeu scaunul lui David tatăl său, și va împărăți peste casa lui Jacob în veci și împărăției lui nu va fi sfârșit”.

Precum Eva, femeia cea de întâi cu voința ei liberă a călcat porunca lui Dumnezeu și a adus pe pământ păcatul și moartea, așa a voit Dumnezeu, ca o alta, o a doua Evă cu voința ei liberă să repare ofensa și să aducă darul și viața veșnică a sufletelor pe pământ.

Din partea lui Dumnezeu întrebarea este pusă și acum Maria are să răspundă, dacă primește să fie ridicată de asupra tuturor ființelor zidite și să devină Mama adevărată a Omului-Dumnezeu, a lui Mesia promis în atâtea secole milenare omeniei?

Maria avea o îndoială. Ea făgăduise virginitate și pentru aceasta renunțase la nădejdea dulce a israelitenilor să devină Mama lui Mesia și acum nu știa ce are de făcut.

„Cum va fi aceasta, de vreme ce de bărbat nu știu”. Și răspunzând ingerul a zis ei: „Spiritul Sfânt se va pogorâ peste tine și puterea celui de sus te va umbri, pentru aceasta și

sfântul, care se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu”.

Pentru întărirea cuvintelor Arhanghelul, fără să fie provocat, amintește cazul asemănător, ce s'a petrecut cu rudenia Mariei „că la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință”.

După aceasta explicație din urmă, Maria nici o clipă nu mai eșită și cu o smerenie de neînchipuit și cu o iubire înflăcărată pentru Dumnezeu, spune ingerului: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”.

Această hotărâre a voinței Mariei a dat ființă Omului-Dumnezeu, a făcut pre dânsa Maica Domnului și pre noi fii ai darului Dumnezeiesc. În aceea clipă s'a dus de la dânsa ingerul și în aceea clipă s'a realizat întruparea. Prin puterea creatoarea a lui Dumnezeu s'a creat în fecioara Maria o natura omenească, din trup și din suflet ca al nostru, cu pricepere și cu voință liberă. Acestei naturi nu a lipsit numai personalitatea omenească, ca și de care se bucură ori care ființă cu pricepere, începând de la concepția lui. În locul acestei personalități omenești a intrat în momentul întrupării ca stăpână și purtătoare, a doua persoana dumnezeiască, persoana Fiului lui Dumnezeu, care tot odată era și posesorul naturii dumnezeiești.

Pentru aceea noi trebuie să credem și să ținem conform credinței

catolice în Hristos una persoană dumnezeiască, aceea a fiului lui Dumnezeu și două naturi una dumnezeiască și una omenească. În unirea acestor două naturi și în modul în care s'au unit, constă taina întrupării. Și anume aceste două naturi nu s'au împreunat direct una cu alta așa în cât s'ar fi schimbat sau nimicuit una pre alta, nici nu s'a făcut din ele o a treia natura, fără s'au unit numai în și prin persoana a doua dumnezeiască, care la rândul său nu a schimbat nimic în natura omenească de cât ca a terminat-o, a făcut-o independentă și de sine stătătoare și a ridicat-o la demnitatea dumnezeiască.

Prin aceasta unire a naturii omenești în a doua persoană dumnezeiască este Hristos adevăratul și naturalul Fiu a lui Dumnezeu, carele dela Tatăl s'a făcut mai înainte de veci, este părtaș cu Tatăl și cu Spiritul Sfânt de toată mărirea, ca Dumnezeu-om este în posesiunea tuturor demnităților, rangurilor, este Căpățenia, Impărat, Legiuitoar, Judecător, Intermediar și Marele preot al omenimei, amăsurat înzestrat cu toate bogățiile sfințeniei, a înțelepciunii și a puterii în lumea materială și spirituală în ordinea naturii și a darului fiind capabil din primul moment a existenței lui omenești să vadă pre Dumnezeu din față în față.

(Va urma)

Calendar săptămânal.

22—28 Martie 1925.

- 22. Dumineca III. din post. (Ev. dela Marc VIII. 34—38. IX. 1.) S. Martir Vasile.
- 23. Luni C. M. Nicon și 200 învățăcei.
- 24. Marți. C. P. Zaharie.
- 25. Miercuri. Buna Vestire.
- 26. Joi. Sob, m. v. Gavril.
- 27. Vineri. S. m. Matrona.
- 28. Sâmbătă. C. Ștefan.